

การสำรวจและศึกษาความหลากหลายพันธุ์พืชที่มีการใช้ประโยชน์ตามองค์ความรู้พื้นบ้านหรือพฤกษศาสตร์พื้นบ้านของชาวบ้านท้องถิ่น ระหว่างเดือนตุลาคม 2551 ถึงเดือนกันยายน 2552 พบว่าสภาพป่าโดยทั่วไปยังคงมีความอุดมสมบูรณ์ในสังคมพืชป่าผลัดใบซึ่งมีทั้งที่เป็นป่าเบญจพรรณและป่าเต็งรัง การใช้ประโยชน์จากพฤกษศาสตร์พื้นบ้านของคนในท้องถิ่นมีมากถึง 124 ชนิด (คิดเป็นร้อยละ 75 ของพืชที่รายงานทั้งหมด) ใน 61 วงศ์ โดยพบมากที่สุดเป็นพืชในวงศ์ Leguminosae-Papilionoideae, Rubiaceae อย่างละ 8 ชนิด รองลงมาเป็นพืชในวงศ์ Euphorbiaceae, Leguminosae-Caesalpinioideae อย่างละ 6 ชนิด โดยนำไปใช้ประโยชน์หลากหลายรูปแบบ แต่ที่พบมีการใช้ประโยชน์มากที่สุดคือใช้เป็นอาหารจำนวน 69 ชนิด ใน 38 วงศ์ ส่วนมากเป็นพืชในวงศ์ Annonaceae, Leguminosae-Caesalpinioideae, Leguminosae-Papilionoideae และ Rubiaceae (อย่างละ 4 ชนิด) รองลงมาก็คือ ใช้เป็นยาพื้นบ้านจำนวน 62 ชนิด (ประมาณร้อยละ 50 ของพืชที่พบว่ามีการใช้ประโยชน์) ใน 41 วงศ์ ที่พบมากที่สุดเป็นพืชในวงศ์ Labiatae, Leguminosae-Papilionoideae (อย่างละ 4 ชนิด) รองลงมาเป็นพืชวงศ์ Acanthaceae, Euphorbiaceae และ Menispermaceae (อย่างละ 3 ชนิด) สมุนไพร 39 ชนิด (ร้อยละ 63) ใช้ในรูปสมุนไพรเดี่ยวและอีก 23 ชนิด (ร้อยละ 37) ใช้ในรูปตำรับยา ซึ่งส่วนมากใช้รักษาอาการปวดเมื่อย (8 ชนิด) แก้เจ็บท้อง แก้ซาง (อย่างละ 7 ชนิด) ใช้เป็นยาระบาย แก้ไข้ รักษาฝีและแผลที่มีหนอง (อย่างละ 5 ชนิด)